09/08/2019

“Ποιο πρόσωπο μπορεί ν’ ανοίξει την αγκαλιά σε οποιοδήποτε πρόσωπο;”

/ Γνώμες

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Κοιτάζεις τον άλλο και νευριάζεις, ταράσσεσαι για τη συμπεριφορά του. Αναπόφευκτα τον κρίνεις, τον κατακρίνεις, τον βγάζεις από την καρδιά σου. Είναι πραγματικότητα ο εγωκεντρισμός του. Είναι κοινή διαπίστωση ο άσχημος εαυτός του, ο κακός χαρακτήρας του.

Κι όμως, πίσω από τα φαινόμενα μπορεί να κρύβεται ένα πληγωμένο παιδί, ένας τσαλακωμένος έφηβος, μια απουσία στοργής και κατανόησης. Ποιος μπορεί να δει

το βάθος, τα αίτια μιας ανθρώπινης συμπεριφοράς; Ποιο πρόσωπο μπορεί ν' ανοίξει την αγκαλιά σε οποιοδήποτε πρόσωπο;

Ο Χριστός μάς καλεί να γίνουμε «περιζήτητοι άνθρωποι», όπου στην αγκαλιά μας θα χωρούν όλοι, και κυρίως αυτοί που δεν βρήκαν «ανοικτή αγκαλιά» από τα παιδικά τους χρόνια. Βέβαια, η ανάγκη για τέτοια «ανοικτή αγκαλιά» βρίσκεται σε όλους τους ανθρώπους. Είμαστε, ως εικόνες Θεού, πλασμένοι γι' αυτήν, να δεχτούμε και να δώσουμε. Οι υπερβολές, οποιασδήποτε μορφής, σίγουρα δημιουργούν προβλήματα, ως προερχόμενες από τον πονηρό, κατά τους Αγιορείτες Πατέρες. Δηλαδή, ο άνθρωπος που ζητά συνεχώς και έντονα από τους γύρω του στοργή και κατανόηση θα βρίσκεται σε συνεχή κατάσταση παραπόνου, ανικανοποίητου και μιζέριας. Όπως και αυτός που απορρίπτει με σκληρότητα τη στοργή και την κατανόηση των άλλων, θα βιώνει την απομόνωση, την αυτάρκεια, την έπαρση.

Κοντά σε «περιζήτητους ανθρώπους», μπορείς να υπάρχεις, να ζεις και να πορεύεσαι αισθανόμενος την αόρατη αγάπη του ουρανίου Πατρός που καλύπτει «πλήθος αμαρτιών», αναπηρίες και ελλείψεις του κάθε προσώπου που ο Θεός θα στείλει στην πορεία της ζωής σου, και να αισθανθείς τη χαρά της «ανοικτής αγκαλιάς», της ευρύτητας του προσώπου.

Αναζητούμε, ενδεχομένως, την αγιότητα μόνο σε μεγάλες πνευματικές ασκήσεις, σε μακρές προσευχές και αυστηρές νηστείες ή σε χώρους δύσβατους, «ἐν ἐρημίαις καί ὄρεσι καί σπηλαίοις καί ταῖς ὀπαῖς τῆς γῆς» (Εβρ.11,38), ξεχνώντας πόσο κοντά μας είναι…

Στο πρόσωπο του κάθε «παράξενου και δύστροπου και άσχημου χαρακτήρα» κι όχι στου συγκαταβατικού, του εξυπηρετικού και με καλό χαρακτήρα συνανθρώπου μας, βρίσκουμε τη δυνατότητα να υπερβούμε τον εαυτό μας, να τον θεραπεύσουμε από τα κρυμμένα εξογκώματα, να ωριμάσουμε πνευματικά και να έχουμε την ανεπαίσθητη εμπειρία της παρουσίας του Θεού στην καρδιά μας, δηλαδή την πραγματικότητα της ταπεινής αγιότητας.

Πηγή: isagiastriados.com